

EPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DIN EUROPA OCCIDENTALĂ

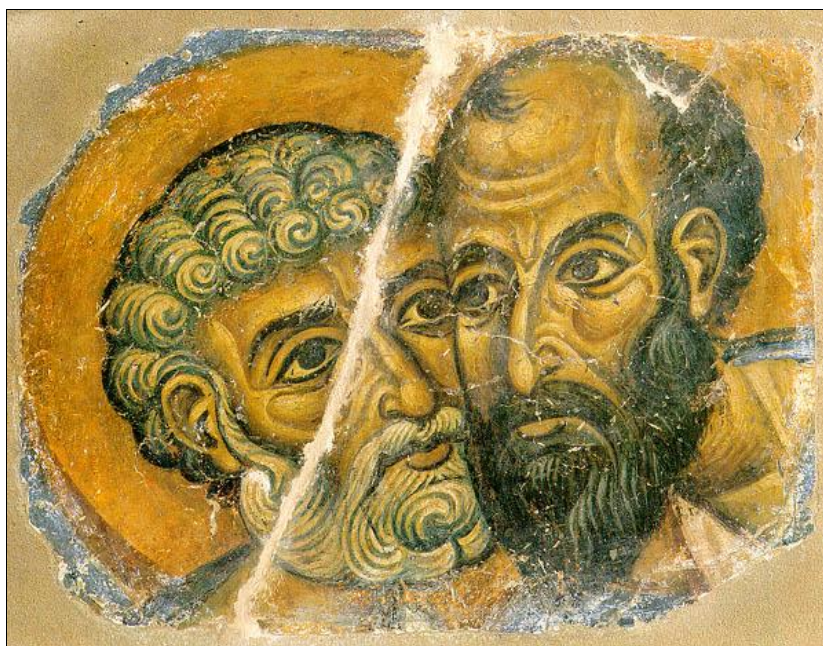
ACOPERITĂ CANONIC DE
ÎNALT PREA SFINȚIA SA NATHANIEL
ARHIEPISCOP DE DETROIT ȘI AL EPISCOPIEI
ORTODOXE ROMÂNE DIN AMERICA

BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DIN PARIS

**SFINȚII ARHANGHELI
Mihail, Gavriil și Rafail**

9 BIS RUE JEAN DE BEAUVAIS • 75005 PARIS
Tél./Fax: 01 43 54 67 47

Buletin

Anul XLI • Nr.16 • iunie 2004 (serie nouă)

Cuvânt pentru sfânta și binecuvântata zi, istorică, a sfintei noastre biserici, 18 aprilie 2004, a duminicii întâi după Sfintele Paști, Duminica Tomii

„Atotțiitorule Doamne, știu cât pot lacrimile. Că pe Iezechia din porțile morții l-au ridicat, iar pe vameșul mai presus decât fariseul l-au îndreptat”.

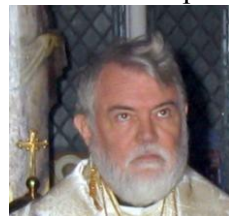
(Triod, Slava de la vecernia Duminicii Vameșului și Fariseului)

Iubiți credincioși,

Frați români.

Dacă Iezechia a plâns în urmă cu 5000 de ani pentru viață, pentru bunurile și lungimea ei, vameșul din Evanghelie a plâns acum 2000 de ani pentru mântuire, pentru iertarea păcatelor, lacrimi pe care întreg neamul nostru românesc le-a vărsat tot de 2000 de ani, lacrimi vărsate pentru ca acest popor să fie salvat din robia patimilor, care duce pe om la cea mai mare mizerie și decădere, devenind astfel un om pierdut. Cu aceleași lacrimi ca ale vameșului, vrednicii noștri înaintași, vrednicii de pomenit Arhimandritul Iosafat, Mitropolitul Visarion, Episcopul Teofil, Episcopul Policarp, Episcopul Valerian, Ieromonahul Pahomie (care în fiecare noapte la ora 1 își începea în biserică rugăciunile pentru mântuire), preotul mitroforvicar, sufletul acestei comunități, Vasile Boldeanu, preotul Virgil Gheorghiu, preotul vicar Petre Popescu, preotul Mircea Dumitriu, preotul Dumitru Popa, au șezut și au plâns la „râul Vavilonului” pentru mântuirea și izbăvirea din robia vrăjmașului a întreg neamului nostru românesc. Eroismul lor moral a stat, dragi iubitori de adevăr, la temelia desăvârșirii, a întăririi lor pe drumul binelui și al adevărului, eroism moral care duce la Împărăția lui Dumnezeu, la veșnica fericire, deoarece este scris „împărăția lui Dumnezeu se ia prin stăruință și cei ce se silesc pun mâna pe ea”. „Fiți desăvârșiți precum și Tatăl vostru cel din ceruri este desăvârșit” (Mt. 5, 48). Fără aceste lacrimi, fără toate încercările de dezbinare dintre noi, mântuirea noastră, binecuvântata zi a numirii unui arhiepiscop român în sfânta noastră biserică după 28 de ani (1972-2000), intrarea în biserică a stăpânului nostru arhieru Nathaniel, august 2003, după 31 de ani de când nu a mai avut loc o Sfânta Liturghie

arhierescă, punerea primei troițe pe terenul Vatra românească de la Ormesson, adusă din lemnul de stejar al munților Carpați, și anul acesta 2004, Binecuvântata zi istorică când alături de stăpânul și arhierul nostru au co-

liturghisit și cei 6 arhierii din diasporă, alături de diaconi, preoți, episcopi într-un număr de 22 de sfințiți slujitori și rugători lui Dumnezeu și oamenilor.

Această zi istorică, fraților, a Duminicii Tomei, trăită precum înaintașii noștri au trăit în anul 1936, când în sfânta biserică a Sfinților Arhangheli a venit „incognito” patriarhul Țării noastre românești, Miron Cristea, am trăit-o, dragii mei, cu toții, în chip de pocăință, smerenie și rugăciune, după peste o jumătate de secol de grele încercări, în apărarea tezaurului strămoșesc, făcând prin revărsarea darurilor Sfântului Duh din sfânta moștenire a bisericii noastre **„lumină a sfințeniei în mijlocul pământului”**. Ce i-a determinat pe înaintașii noștri să ne lase lucrări de o asemenea însemnătate? Cine le-a dat puterea și răbdarea? Cine i-a călăuzit în lucrarea de zi și de noapte? Cine l-a trimis pe stăpânul și arhierul nostru Nathaniel (vis împlinit al Părintelui Vasile și al Părintelui Petre) pentru a-și revărsa binecuvântările arhieresti peste copiii noștri, peste mamele noastre, peste noi toți cei strămtorați dar nu deznădăjduiți? Cine?... Răspunsul, dragii mei, ni l-au dat tot înaintașii noștri, care făcând toate jertfele lor binecuvântate, înfrumusețându-le și încununându-le cu gândul la neamul lor, cu conștiința că slujesc neamului nostru românesc, au avut nădejdea că jertfele lor îi vor ajuta pe cei rămași acasă să iasă la lumină din negura vremurilor. Trebuie să facem pomenire „slujebnicului” mitropolitului Ștefan al Ungrovlahiei, care dacă atunci a însemnat o biruință a limbii române în Țara Românească,

când pentru prima dată mitropolitul Ștefan a avut curajul să scrie și să rostească în limba română Crezul, astăzi, aici, în acest trecut al exilului românesc, trebuie și noi să avem curajul și să mărturisim precum mitropolitul Ștefan în prefața „târnosaniei” în care scrie „niciodată nu mi-ar fi voia să lipsesc cu toată inima și sufletul... să privăz cât mi-e puterea cu lucrul la toate cele ce sunt de treabă și de folos cinstiului și sfântului nostru neam”. Episcopul Teofil Ionescu, iubiți credincioși, în anul 1953, la 100 de ani de la înființarea primei capele ortodoxe la Paris, își încheia cuvântarea sa: „trăind cu morții, trăim cu țara”. Așa au fost vremurile, așa sunt și astăzi, dar a devenit vremea să spunem **„trăind cu țara, trăim cu morții”**. Iată cheia astăzi, iubitori de adevăr, doritori și iubitori de stăpâni arhieriei, pentru nenumărații fii ai neamului românesc care au închinat, închină și vor închina zile și nopți pentru toate cele ce sunt de folos „cinstiului nostru neam românesc”.

„Îmbrățișați-vă întru dragoste, care este legătura desăvârșirii, și pacea lui Hristos, întru care ați fost chemați, să stăpânească inimile voastre” (Coloseni 3, 14-15). Dacă acum aproape 1700 de ani, de la primul sinod ecumenic, când 318 părinți arhieriei s-au întrunit și au pus bazele primelor 6 capitole din crezul nostru creștin, astăzi, anul acesta, când se împlinesc 122 de ani

de la cumpărarea sfintei noastre biserici, astăzi pe această tîpsie de pământ românesc, adus din scumpa noastră țară dimpreună cu sfintele moaște și puse pe sfântul jertfelnic din sfântul altar, odată cu intrarea IPS nostru arhieriu Nathaniel și împreună cu dânsul a înalților mitropoliți, arhiepiscopi și episcopi din diasporă, **această zi istorică, fraților, a Duminicii Tomei**, va fi înscrisă cu litere de aur în cartea veșniciei sfintei noastre biserici, a întreg neamului nostru românesc, prin jertfa adusă pe jertfelnicul lui Dumnezeu de către cel de-al doilea sobor arhieresc în Biserica Sfinții Arhangheli, de cel dintâi sobor arhieresc din diasporă, de prima sfințire într-un preot – a părintelui Dan Săvan – după aproape o jumătate de secol de când nu s-a mai sfințit un preot în sfânta noastră biserică de către un episcop român. Astăzi toți suntem într-un gând precum sfinții apostoli când Domnul Dumnezeu și Mântuitorul nostru Iisus Hristos a intrat prin ușile încuiate și le-a zis „Pace vouă !”. În această sfântă zi a Duminicii Tomei, ușile încuiate au fost larg deschise. **Niciunul dintre noi să nu tulbure o clipă acest gând de plinătate** pentru a nu fi muștrați de dreptul judecător: „Ieșiți de la mine pui de scorpii și de năpârci”. Să rămânem, iubiți credincioși, în această „o, bună credință a Tomei, că inimile credincioșilor la cunoștință le-a adus că prin pipăire nu numai că nu s-a osândit sfântul apostol, ci s-a umplut de dar”. De aceea, iubiți frați români, sfântului apostol Toma i se cuvine numele de **„întăritor al celor ce se îndoiesc și luminător al credincioșilor lipsiți de cunoștință”**.

„Lupta cea bună m-am luptat” – Așa să-mi ajute Bunul Dumnezeu. Amin.

**Părintele Constantin Târziu,
Preot superior**

Hirotonia, dar al Duhului Sfânt oferit unei comunități

Evenimentul hirotonirii unui preot în comunitatea noastră constituie un prilej de a înțelege rolul slujirii preoțești în Biserica Ortodoxă. Această slujire se fondează pe două

realități teologice care au consecințe importante pentru noul hirotonit și pentru parohie : caracterul hristologic al slujirii și lucrarea Sfântului Duh în viața Bisericii.

În Noul Testament slujirea pastorală este atribuită, prin excelență, Mântuitorului Hristos. El este apostolul (Evrei 3, 1), profetul (Ioan 13, 13), diaconul (Romani 15, 8), preotul (Evrei 5, 6), episcopul (1 Petru 2, 25). Astfel, toată

slujirea din Biserică este identică slujirii lui Hristos; toate formele acestei slujiri nu pot fi înțelese în ele însele, deoarece toate își iau existența din Hristos și trebuie să mărturisească în lume realizarea misiunii lui Hristos.

Dar prezența și lucrarea lui Hristos în lume este opera Sfântului Duh, deoarece întruparea Mântuitorului în pânțele Fecioarei Maria este acțiunea Duhului Sfânt (Luca 4, 13). Astfel, toate slujirile din Biserică nu au o origine omenească, ci una divină. Ele sunt un dar al Duhului care vine de la Dumnezeu și este oferit unei comunități concrete. De aici rezultă că slujirea nu este pentru ea înseși, ci pentru lume.

Atunci când vorbim despre hirotonie (*ordination*), înțelegem că ea este legată de conceptul de „ordine”. Hirotonia este actul prin care un membru al Bisericii este pus aparte pentru o slujire particulară. Apostolul Pavel ne vorbește despre existența în Biserică a mai multor tipuri de slujire, fiecare cu o specificitate proprie : „oare toți suntem apostoli, toți profeți, toți învățători ?” (1 Corinteni 12, 29) În Biserică numai Hristos este „totul în toate”; membrii corpului Său sunt hirotoniți pentru o slujire specifică : diaconi, preoți, episcopi. Dar lucrarea specifică fiecărei slujiri este opera Sfântului Duh : „Sunt felurimi de daruri duhovnicești, dar e Același Duh; și sunt felurimi de slujiri, dar e Același Domn; și felurimi de lucrări sunt, dar Același Dumnezeu este Cel care pe toate în toți le lucrează. Și arătarea Duhului i se dă fiecăruia spre folosul tuturor.” (1 Corinteni 12, 4-7) Astfel, în calitatea sa de operă a Sfântului Duh, hirotonia nu este un factor de diviziune, ci de unitate în orânduială. În parohie, această unitate se manifestă prin

iubire. Iubirea este singura care ne poate ajuta să înțelegem ceea ce implică actul hirotoniei unui preot.

În lumina iubirii și în contextul comuniunii, hirotonia îl leagă pe noul preot atât de profund de parohie încât el nu mai poate fi conceput în el însuși; el a devenit o entitate relațională. Acesta înseamnă că el nu mai poate exista decât numai în comuniune cu parohia. Hirotonia ratașează în mod existențial preotul la o comunitate. Hirotonia este ca o căsătorie. Acest lucru îl arată chiar și slujba hirotoniei deoarece ritul este în substanță același ca pentru căsătorie.

Nu poate exista niciodată o hirotonie în absolut deoarece ea exprimă în mod necesar angajarea față de o parohie concretă. Nu putem iubi în absolut și nu ne putem angaja decât numai față de persoane concrete.

În acest context, sensul hirotoniei este acela de a fi o acțiune al cărei efect este de a implica în mod existențial noul hirotonit în parohie, în nevoile, în angoasele și în posibilitățile membrilor parohiei.

Hirotonia unui nou preot angajează întreaga parohie într-o situație locală particulară. Aceasta înseamnă că parohia nu poate să ignore condițiile locale particulare de cultură, de societate etc., dar trebuie să se ratașeze la ele în mod existențial prin slujirea sa. Numai în cazul în care se integrează într-o situație locală, parohia va putea să transforme și să tranșească propriile sale particularități astfel încât să mărturisească pe Hristos, Fiul lui Dumnezeu, întregii lumi. Sub inspirația Sfântului Duh, întreaga parohie (credincioși, diaconi și preoți sub ascultarea episcopului) va putea să discearnă și să înlăture ceea ce este secundar de ceea ce este esențial în drumul spre Împărăția cerurilor.

Să-i cerem lui Dumnezeu harul de a ne iubi astfel încât biserica noastră ortodoxă română „Sfinții Arhangheli” din Paris să fie exemplul unei comunități în care diferențele nu ne dezbină ci ne ajută să trăim într-o unitate care își propune edificarea Bisericii, trupul lui Hristos.

Preot Dan Săvan

La Communauté de l'Eglise Orthodoxe Roumaine de Paris, le Conseil d'AEOR,

le Conseil d'APCOR

vous annonce avec une grande tristesse

*le décès de celui qui a été
le vice-président de l'AEOR,
le M. Pierre Niculescu*

L'office d'enterrement a eu lieu Jeudi, 3 Juin, à 10h30
dans notre église, puis le corps a été déposé au cimetière
de Montparnasse.

Que Dieu repose son âme en paix !

Niculescu

În memoria domnului Pierre Niculescu

Întristată familie,

**Dragi frați de la Biserica Ortodoxă Ro-
mână din Paris,**

**Dragi prieteni de la Episcopia Orto-
doxă Română din Europa Occidentală,**

Cu multă durere am primit vestea tristă
de la Părintele Constantin Târziu că
prietenul nostru, stimatul domn Pierre
Niculescu a părăsit lumea aceasta plecând
spre lumea cea de veci.

În timpurile cele mai grele, când Părintele
Petre Popescu a fost Vicarul Episcopiei noas-
tre, Dl. Pierre Niculescu, ca Vice-președinte
al Episcopiei, s-a luptat împreună cu Tata și
mulți dintre Dumneavoastră pentru a păstra
moștenirea noastră spirituală care este veșnică
și care trăiește în zidurile acestui Sfânt locaș

ce este Catedrala Sfinții Arhangheli din Paris.
Această Biserică, împreună cu cea clădită în
Montreal, Canada, de Părintele Petre Popescu,
sunt lumini strălucitoare care reprezintă ade-
vărata noastră moștenire bisericească, neatin-
se de compromisuri și nepătate de falsuri. Dl.
Pierre Niculescu a înțeles importanța capitală
de a menține sus steagul adevărului creștinesc
și românesc, și a făcut-o cu o dăruire rară,
dând totul și necerând nimic. A fost un
exemplu de bărbat roman creștin așa cum au
fost mai mulți din această Biserică, dar care se
găsesc din ce în ce mai rar astăzi...

Cu plecarea D-lui Niculescu dintre noi,
pierdem un suflet curat și rar. Știu că Tata îl
iubea. Și eu l-am iubit. Îmi aduc aminte de
discuțiile frumoase purtate cu Tata și mai
mulți membrii din comitetele bisericești din

Paris. Chiar în vremuri de tulburare acești bărbați știau cum să se comporte: demn și cre-dincios, neuitând niciodată scopul sfânt care trebuia atins. Îmi aduc aminte și de memoria enciclopedică a D-lui Pierre Niculescu, care cu atât drag m-a condus și prin cimitirul Montparnasse și prin cimitirul Père Lachaise, explicând viața Românilor îngropați în aceste cimitire. Îmi aduc aminte și de bunătatea lui, de modestia lui și de demnitatea lui. Și pentru voi, nepoții lui, va spun că era mândru de voi și de realizările voastre.

Din partea familiei Popescu din Montreal, Canada, începând cu Doamna Preoteasa Anne Popescu, și în memoria regretatului nostru Părintele Petre Popescu, vă oferim sincerele noastre condoleanțe.

Dumnezeu să-l ierte și veșnică să-i fie pomenirea. Amin.

Alex. C. Popescu
Montreal, Canada
31 Mai, 2004

Hommage posthume à Pierre Niculescu

*prononcé lors des obsèques funèbres de M. Pierre Niculescu, ce 3 juin 2004,
 par Titus Barbulesco*

**Mesdames, Messieurs,
 Chers amis,**

Le bon – le meilleur d’entre nous tous – le plus appliqué à sa tâche, Pierre Niculescu, vice-président de notre Association éparchiale – le Président étant notre Archevêque, Sa Sainteté Nathaniel – nous a quittés pour l’éternité.

C’était le meilleur parmi nous tous, nous les laïques qui aidons de notre mieux à travers les conseils et comités dont nous faisons partie, notre sainte église des Sts Archanges de Paris et sa communauté. Ainsi, très discrètement nous a-t-il quittés. C’était son mode de vivre et d’agir discrètement, sans aucun bruit de trompette sonnante – d’agir dans l’intérêt de nous tous. Avec efficacité, et discrètement. Le plus appliqué à notre ouvrage commun. Le plus sage. Qui était-il ? Un Roumain très distingué, très cultivé, très courtois avec tous, même avec ceux qui lui parlaient sur un ton polémique, vif, agité. Qui lui cherchait querelle en faisant toutefois appel à lui. Il n’a jamais hésité, ni tardé à répondre à tout appel qu’il considérait utile ou favorable à notre église.

Quelques souvenirs personnels – anciens ou plus récents – de notre cher collègue, de sa famille aussi : Sa mère, Medea Niculescu, son frère Barbu Niculescu (l’ancien directeur de

cabinet du général Radescu – ancien premier ministre de la Roumanie au moment de l’occupation brutale par l’armée rouge et l’Union Soviétique).

Son frère aîné, Barbu Niculescu, et lui-même avaient fait leurs études – d’abord au Lycée Cantemir Voda de Bucarest –, brillantes études à ce bon lycée du quartier Silvestru (Eglise Saint Sylvestre) et Dichiou (Eglise Dichiou) de Bucarest. Puis ils sont partis pour la Suisse. Pierre Niculescu, notre collègue allait sortir ingénieur diplômé de l’Ecole polytechnique de Zurich. Son frère Barbu, avant lui, avait achevé ses études supérieures aussi en Suisse. Ensuite, il est entré en politique, dans la politique de résistance à l’ennemi occupant la Roumanie à ce moment-là : les années 1945-46-47, à savoir contre l’Union Soviétique. Il allait se mettre aux côtés de notre éminent ancien ministre des Affaires Etrangères et diplomate Grigore Gafencu, dans son combat. Ici en Occident, dans le monde libre. Pour protester contre l’abandon de la Roumanie dans les griffes de l’Union Soviétique.

D’autre part, sa famille, ses parents, en Roumanie, au moment des années 1940 – et puis des années de guerre – ont résisté avec courage à l’envahisseur de l’Est d’abord ; et de l’Ouest ensuite. Au côté du général puis le

maréchal Antonescu – et son gouvernement. Medea Niculescu, sa mère, c'était une grande dame roumaine, au cours de cette guerre. Avec d'autres grandes dames roumaines de cette époque-là – de guerre et de souffrance – sous le patronage de Maria Antonescu, l'épouse de Maréchal Antonescu, et avec d'autres personnalités féminines comme Veturia Goga et E. Barbul et tant de mères ou sœurs des soldats roumains en guerre – ces grandes dames patriotes ont aidé, ont soulagé la souffrance des blessés de guerre, militaires et civils, dans les hôpitaux de campagne ou de la capitale roumaine, s'occupant et se donnant avec énergie et bonté à ces œuvres de bienfaisance ou de devoir national envers le pays et le peuple roumain en pleine épreuve.

Dans notre Conseil, Pierre Niculescu n'a jamais tardé à répondre de tout cœur à tout appel venant de l'Église et ses besoins. Il a participé – de loin ou de près – aux batailles juridiques où nos adversaires nous ont entraînés. Et aux batailles physiques, où nous

étions attaqués dans notre église par des adversaires qui s'imaginaient que celle-ci, notre église, était à prendre. Enfin, pour son indépendance, pour sa constance, notre église est restée parfaitement libre et disposant de son administration, gestion, son culte selon notre Sainte Tradition au cours de ces 50 ans, ces derniers 50 ans du XXe siècle durant lesquels la Roumanie, la mère-patrie, s'est trouvée sous la domination de l'empire voisin : à savoir vassalisée par l'URSS. Comme Pierre Niculescu, nous, les conseils de cette église, avons tenu bon, avec l'aide de Dieu !

Que Dieu reçoive l'âme de notre collègue et frère de combat juste. A Sa droite, avec les justes.

Requiescat in pacem !

Să-i fie țărâna ușoară !

Titus Barbulesco

Câteva cuvinte despre cel ce a fost domnul Petru Niculescu

Recent ne-a părăsit pentru voiajul final Domnul Consilier Petru Niculescu, vicepreședintele AEOR.

Vestea a întristat profund pe toți enoriașii care l-au cunoscut mai mult sau mai puțin.

Un anume aspect al personalității Domnului Petru Niculescu m-a marcat în mod deosebit și anume minunata limbă română pe care o vorbea și care-ți făcea plăcere să o ascuți; o retorică perfectă mai ales în limbajul juridic, un stil concis, elegant, politicos.

Deși studiile superioare ale dânsului, de dublu profil, științific – politehnică – și literar – dreptul –, au fost făcute în Elveția, limba română o vorbea cu măiestrie.

Era poate un dar în plus cu care l-a înzestrat Dumnezeu și pe care și l-a îmbogățit prin cultură.

Dar și calitățile umane ale Domnului Petru Niculescu, nu erau mai prejos ca cele intelectuale, prin faptul că era un om amabil, discret și atent cu cei din jur.

Francezii au un proverb:

„Un vieil homme qui meurt, c'est une bibliothèque qui brûle”... – este exact senzația care am avut-o la aflarea trecerii în neființă a Domnului Petru Niculescu.

Dumnezeu să-i odihnească sufletul în pace!

Parohiei „Sfinții Arhangheli Mihail, Gavril și Rafail” din Paris, Domnul Petru Niculescu a lăsat o frumoasă și nobilă amintire!

**Din partea AFORHF,
Gabriela Tanascaux**

Cuvânt de mulțumire

« De mic copil cunoști Sfintele Scripturi, care pot să te înțeleptească spre mântuire prin credința cea întru Iisus Hristos » (II Timotei III, 15).

Așa cum spuneam într-un precedent articol, una din frumoasele reușite ale Asociației Femeilor Ortodoxe – AFORHF – o constituie crearea, începând din luna noiembrie 2002, a grupului de cateheză al copiilor ortodocși, din biserica română din Jean de Beauvais.

A fost o muncă laborioasă, de durată care s-a realizat în mai multe etape și a necesitat implicarea mai multor persoane. Nu oricine are harul de a transmite copiilor Cuvântul lui Dumnezeu! O asemenea binecuvântată lucrare, în care se urmărește deschiderea sufletului acestor micuți spre o viață religioasă și spre înțelegerea tainelor dumnezeiești, cere o înaltă spiritualitate, altruism, dragoste creștinească.

De aceea se cade să aducem calde mulțumiri tuturor doamnelor, membre ale asociației noastre sau nemembre, care, urmând chemarea Mântuitorului « Lăsați copiii să vină la Mine », și-au adus un aport mai mult sau mai puțin important la aceasta generoasă întreprindere.

Cum este firesc, începem prin a evidenția activitatea președintei AFORHF, d-na Irina Maria Luciu, care este printre cele care au fost la originea constituirii acestui grup de cateheza. D-nei preotese Maria Iușco – în trecere prin Paris pentru o scurtă perioadă – și d-nei Iulia Filip, primii mentori ai grupului de cateheză, aducem mulțumirile noastre călduroase. Nu ar fi fost posibilă fidelizarea copiilor și creștea continuă a numărului lor, de la 9 înscriși la început la peste 30 în prezent, fără ajutorul d-nei Mariana Căpraru, d-nei preotese Catherine Tarziu, d-nei Lucia Iordache și d-nei Florentina Adana, membre active în AFORHF.

Anul 2003 a constituit o etapă semnificativă în activitatea grupului de cateheză, odată cu numirea d-nei Ileana Brie ca responsabilă. Dotată cu calități pedagogice deosebite și cu o evidentă înclinație spre valurile creștine ortodoxe, d-na Brie a încercat și a reușit să pună bazele unui program de educație religioasă riguros și diversificat, în cadrul orelor de cateheză. Nu au fost neglijate nici moștenirile

spirituale ale poporului nostru de origine. Copiii au învățat poezii și cântece, li s-au povestit basme, tradiții din cultura populară a românilor, dar cel mai important aspect este că au învățat să se roage în limba noastră de acasă !

Cuvinte de aleasa mulțumire avem și la adresa d-nei Valentina Roman, care a oferit copiilor bucuria vizionării câtorva spectacole de marionete. De asemenea, nu putem trece cu vederea ajutorul d-nelor Rodica Pop, Cristina Moldovan, Eugenia Chezan, Emilia Vașadi, Cristina Gavriliuță. Fără să fie membre ale asociației noastre, ele au dăruit o parte din timpul lor copiilor grupului de cateheză.

Dumnezeu a vrut să răsplătească tenacitatea tuturor acestor doamne, pentru că duminică de duminică, copiii, cu darul inocenței lor, umezesc privirile credincioșilor bisericii, atunci când, împreunând mâinile cu pioșenie, rostesc Tatăl Nostru în timpul Sfintei Liturghii. În plus, ele au fost încurajate și de cuvintele de apreciere ale ierarhului nostru, Înalt Prea Sfințitul Nathaniel, cu prilejul celor două vizite ale sale (august 2003 și aprilie 2004).

Duminică, 6 iunie, am sărbătorit încheierea anului de cateheză. Cum am fost obișnuiți în ultimul timp, acești micuți creștini ne-au prezentat un spectacol și au oferit o floare mămicilor, impresionate de frumusețea gestului odraslelor lor. Pentru a-i felicita și a le mulțumi doamnele din AFORHF au dat, la rândul lor, câte un cadou copiilor.

Sperăm ca Bunul Dumnezeu să ne ajute, împreună doamne ortodoxe, preoți ai bisericii « Sfinții Arhangheli » din Paris și părinți, să putem continua această cuvioasă lucrare. Ce poate fi mai sfânt pentru mica noastră comunitate creștină ortodoxă, în această mare de laicitate descreștinată, decât să facem să crească în sufletul copiilor noștri lumina desăvârșitei iubiri și umanități : Iisus Hristos !

Doamne ajută!

Mariana Morariu

Cu privire la o „declarație”

Am primit prin poștă o corespondență datată 15 Mai 2004 care conținea: o „declarație” semnată de mai mulți foști consilieri APCOR, însoțită de un exemplar din discursul ținut de Dl. Iancu Perifan și datat 6 Februarie 2004, discurs ținut cu ocazia instalării noului Consiliu APCOR.

Întrucât credem că această corespondență a fost primită și de alți enoriași – membrii APCOR – suntem obligați să răspundem pe această cale, pentru ca toată lumea să cunoască adevărul:

1 Nu Preotul Târziu a organizat vizita IPS Arhiepiscop Natanael – episcopul nostru –, după cum recunoaște și Dl. Perifan în discursul din 6 Februarie 2004, ci Biserica a fost anunțată prin telex, de către secretariatul IPS Natanael, că acesta vine la Paris, în săptămâna după Sfintele Paști, la o conferință a episcopilor ortodocși din Paris, fără a ne comunica și programul.

De îndată ce s-a primit acest anunț, secretarul consiliului APCOR a convocat telefonic biroul și membrii consiliului care au putut fi găsiți și o ședință a avut loc în ziua de 7.04.04 la ora 19, conform procesului verbal întocmit cu această ocazie, pentru a se hotărî măsurile ce trebuie luate cu ocazia vizitei anunțate. Preotul Târziu nu a participat la această ședință, fiind reținut în biserică cu serviciul divin ce se ținea în săptămâna dinaintea Sfințelor Paști.

Întrucât anunțul vizitei nu conținea detalii cu privire la program, nu am putut lua nici o măsură directă, dar am fost cu toții de acord că întrucât IPS Natanael este episcopul nostru, poate veni oricând la biserică, fiind aici acasă la el, și nefiind necesar să ceară avizul nimănui.

2 Deoarece în anunț se indica că va veni la Paris pentru o conferință cu alți episcopi ortodocși din Paris, am presupus că probabil va veni la biserică împreună și cu alți episcopi pe care numai IPS Arhiepiscop Natanael îi poate stabili și invita, deoarece el fiind episcopul nostru, în Biserică la noi este la el „acasă” și nu

are nevoie să ceară aprobarea Consiliului cu privire la persoanele pe care le invită !

Într-adevăr, cu ocazia Sfintei Liturghii ținute în Duminica Tomii, IPS Natanael a condus această slujbă, ajutat de 6 Arhieri, printre care și mitropolitul Iosif.

A fost o slujbă înălțătoare și cei care au luat parte nu o vor uita multă vreme.

Cu această ocazie a fost pomenită și întreaga noastră familie Regală.

3 Într-adevăr, în Duminica Tomii a avut loc și hirotonisirea ca preot a diaconului Dan Săvan, așa cum Consiliul APCOR a solicitat în scris Înalt Prea Sfinției Sale Arhiepiscopului Natanael. Cu ocazia hirotonisirii respective, explicând pentru ce, IPS Natanael a oferit această cinste IPS Mitropolitului Iosif.

Ulterior, noul preot Dan Săvan a declarat că înțelege să-și dedice activitatea Bisericii noastre.

În orice caz, nu preotul Târziu a solicitat mitropolitului Iosif să facă hirotonisirea respectivă.

4 Este surprinzător faptul că printre cei care semnează „declarația” respectivă se află și un fost consilier APCOR, care, pe vremea regimului comunist, când era șef de serviciu la Primăria Municipiului București, a semnat în această calitate ordinul de dărâmare a Bisericii „Sfânta Vineri” din București.

Oare trecând frontiera și ajungând la Paris a fost spălat de toate păcatele săvârșite, pentru a deveni un „moralizator”?

Puțină decență nu ar strica, Domnilor!

5 În ceea ce privește discursul Domnului Perifan, datat 6 Februarie 2004, el nu reprezintă altceva decât „furia” celui care nu a mai fost reales în Consiliu.

Mihai Kivu
Președinte APCOR

Pelerinaj la Muntele Athos (I)

„PE ATHON ce se numește Sfânt Munte îl împodobesc multe firești podoabe, precum înălțimea lui – că ajunge cu vârful până la cel mai înalt văzduh –, pădurile cele dese și tot soiul de pomi ce are, care cu îndestulatele și prea frumoasele roduri ce fac în tot anul îl arată ca pe un alt Raiu; apele cele dulci și în chipul cristalului, care curg împrejurul lui și răcoresc pe cei însetați. Pe lângă acestea, vânturile cele bine tocmită și răcoroase care suflă și păzesc sănătoși pe cei ce locuiesc într-însul.

„Și mai vârtos cea mai presus de cuvânt frumusețe și mărire a douăzeci de Sfinte Mănăstiri ce sunt într-însul; împărătești și sobornicești biserici, afierosirile cele împărătești și de mult preț; nenumăratele și de tot felul de sfinte moaște care sunt nemișcate; sfințite vase, sfințite podoabe, și alte prea multe dăruiri.

„Îl înfrumusețează zic și acestea și îl împodobesc ca pe un alt Ceriu stelele, dar încă nu atâta pe cât se împodobeste și se strălucește, se mărește, se veselește și de șapte ori se slăvește pentru sfinții bărbați cei cu fapte bune care după feluri de vremi și ani au petrecut într-însul. Că din început au strălucit într-însul luminători tot plini de negrăită lumină, bărbați sfinți, pustnici minunați și părinți pururea pomeniți, care în muntele acesta cu nevoie și cu mii de lupte, în ostenele și în sărăcie petrecându-și viața lor, s-au suit de pe dânsul în Ceruri, ca de pe o scară, de trei ori fericiți.

„Apoi, în anii aceștia de acum, întunecoși și fără de rânduială [întru care tot felul de fapte bune s-au părăsit și toate evangheliceasca poruncă s-au călcat, toți de obște umblând în răutăți și în poftele inimilor noastre întorcându-ne în Eghipt] a strălucit ca o stea luminoasă și prea strălucit soare cuviosul părintele nostru [...], întru adâncă noapte a vremii acesteia, gonind și pierzând întunericul păcatului, dar luminând și îndreptând pe toți ca un stâlp de foc pe drumul Ierusalimului celui de Sus cu viața lui cea bineplăcută lui Dumnezeu.”

Așa își începe povestitorul anonim al vieții Sfântului Acachie Kavskalivitul († 12 aprilie 1730) prezentarea Muntelui Athos [după manuscrisul românesc PM 29 din Biblioteca Mănăstirii Simonos Petras de la Muntele Athos, recuperat din una din cele două foste «chilii» românești aparținătoare de această mare mănăstire athonită].

Muntele Athos est cea mai orientală din cele trei peninsule (ca trei degete) ale regiunii nord-grecești Halkidiki și are doar 60 km lungime și între 6 și 8 km lățime, terminându-se, către Marea Egee cu pantele abrupte ale Athonului – 2033 m ce țâșnesc parcă din mare.

Tradiția spune că Maica Domnului și Sfântul Ioan Evanghelistul, fiind ei în drum spre Cipru, unde urmau să-l viziteze pe Lazăr, au fost obligați de furtună să poposească pe peninsula Muntelui Athos. Aici, Maica Domnului, uimită de frumusețea locurilor, a cerut Fiului ei să-i dăruiască întregul Munte, deși pe atunci locuitorii lui erau păgâni. Atunci o voce din cer s-a făcut auzită, zicându-i: „Acest loc să fie întreg al tău, să fie grădina ta și o oază pentru toți ce care caută mântuire”.

Așa ar începe istoria creștină a „Sfântului Munte”. Încet-încet, în acest loc binecuvântat, depărtat de lume și foarte propice vieții ascetice prin climatul lui, tot mai mulți călugări vin pentru o viață pustnicească și isihastă. Viața comunitară de chinovie se organizează mai ales începând cu secolul al X-lea, când se întemeiază primele mari mănăstiri, toate ctitorii imperiale. Cu timpul, numărul mănăstirilor ajunge la 20 (dintre care astăzi 17 sunt grecești, una sârbească, una bulgărească și una rusească).

Prezența românească la Sfântul Munte

Românii, deși nu au o mare mănăstire a lor, au fost prezenți la Athos încă din cele mai vechi timpuri. Izvoarele istorice vorbesc încă din secolul al IX-lea de marea transhumanță a păstorilor vlahi, care îi aducea, cu turmele lor, din nordul Dunării până la Muntele Athos (și chiar mult mai în sud, desigur). Așa se face că Sfântul Munte a fost dintotdeauna binecunoscut de monahii români, care pe la 1360 conduceau Mănăstirea Cutlumuș, ctitorită de domnitorul Ungro-Vlahiei Alexandru Basarab și numită, la epocă, „Marea Lavră a Țării Românești”.

Dar, cu toate că domnitorii Țărilor Române au fost împreună-ctitori și au făcut în decursul istoriei danii importante la mai toate mănăstirile athonite, românii nu au putut păstra – din cauza lipsei lor de unitate – o mănăstire care să fie a lor. Abia pe la mijlocul secolului al XIX-lea, când apar statele naționale, s-au gândit și monahii români aghioriți să aibă o mănăstire a lor, și atunci s-a întemeiat Schitul Prodromu („al Înainte-mergătorului”, adică), început la 1856 și terminat la 1866 – deci cam la aceeași epocă în care Arhimandritul Iosafat Snagoveanul înființa, în condiții de exil și sub o jurisdicție pe care o ignorăm azi, prima capelă românească de la Paris.

(continuare în nr. următor)

Pr. Iulian Nistea

Am primit la redacție

Publicăm mai jos, integral, o declarație a domnului Liviu Vălenaș pe care dânsul a trimis-o părintelui Constantin Târziu și domnului Titus Bărbulescu:

Nürnberg, 29.05.04

Dreclarație

Subsemnatul, Liviu Vălenaș, declar, nesilit de nimeni și în respect pentru adevăr, următoarele: *Titlul reportajului meu despre sfințirea crucii de la Ormesson, publicat în DORUL, nr. pe Sept. 2003, aparține directorului publicației, Dan Romașcanu. De asemenea o frază caustică de la sfârșitul materialului. Eu nu am fost consultat în privința acestor modificări, am aflat de ele după publicarea materialului. La anemicul meu protest telefonic, Dl. Dan Romașcanu mi-a spus că „directorul unei publicații are dreptul de a schimba titlul unui articol și cu asta discuția a fost încheiată”.* Menționez că am trimis părintelui Constantin Târziu și D-lui Titus Bărbulescu varianta originală, cu titlul original, publicată în „Curierul de Vest”.

Liviu Vălenaș

[semnătura]

Programul slujbelor religioase

<u>Vineri:</u>	ora 18.00	Acatist
<u>Sâmbătă:</u>	ora 11.00 ora 18.00	Parastase Vecernie
<u>Duminică:</u>	ora 09.00 ora 10.00	Utrenie Sfânta Liturghie

Pentru programarea altor slujbe (parastas, cununie, botez, sfințirea casei etc.) sau pentru alte probleme, puteți telefona la numerele de telefon:

01.43.54.67.47 – telefonul (și fax) de la biserică
 06.20.55.43.73 – telefonul părintelui Constantin Târziu
 06.033.18.033 – telefonul părintelui Iulian Nistea
 01.49.54.88.21 – telefonul părintelui Dan Săvan

Intenționăm să organizăm de la biserică un pelerinaj în Țara Sfântă, la începutul lunii octombrie 2004. Cei interesați să participe la acest pelerinaj să contacteze pe părintele Constantin Târziu.

Programul sărbătorilor (vara lui 2004)

Ziua	Sărbătoarea	Orele slujbelor
Joi, 24 iunie 2004	† Nașterea Sfântului Ioan Botezătorul (Sânzienele – dezlegare la pește)	09.00: Utrenie 10.00: Sfânta Liturghie
Mาร์ți, 29 iunie 2004	† Sfinții Apostoli Petru și Pavel (încheierea Postului Sfinților Apostoli)	09.00: Utrenie 10.00: Sfânta Liturghie
Mарți, 20 iulie 2004	† Sfântul Proroc Ilie Tezvitianul	09.00: Utrenie 10.00: Sfânta Liturghie
Vineri, 6 august 2004	† Schimbarea la Față (dezlegare la pește)	09.00: Utrenie 10.00: Sfânta Liturghie
Duminică, 15 august 2004	† Adormirea Maicii Domnului (încheierea Postului Maicii Domnului, început la 1 August)	09.00: Utrenie 10.00: Sfânta Liturghie
Duminică, 29 august 2004	† Tăierea Capului Sfântului Ioan Botezătorul	09.00: Utrenie 10.00: Sfânta Liturghie

În ajun de fiecare sărbătoare, la orele 18, se oficiază vecernia praznicului.

Redactori responsabili: Prof. Dr. Titus Bărbulescu, Pr. Iulian Nistea